

ver nødt til at gaa noget højere op med disse Udgifter.

Det ærede 8de Medlem for Ringkøbing Amt (J. J. Jensen) og det ærede 7de Medlem for Vejle Amt (Raffnsøe) omtalte Spørgsmaalet, om hvilken Myndighed et saadant Tilsyn havde. Myndigheden er givet i Forordningen af 1805 og senere Bekendtgørelser, udover dette agter jeg ikke at give Skovinspektørerne nogen Myndighed. Naar det ærede 7de Medlem for Vejle Amt spurgte, om jeg mente, at Tilsynet skulde udstrækkes til andre private Skove end de i Forordningen af 1805 omtalte, siger jeg: Nej, det tænker jeg slet ikke paa, jeg tænker slet ikke paa at gøre nogen Forandring i disse Forhold udover dette: at man i Stedet for de nu privat engagerede Skovridere i disse Distrikter faar virkelige Skovtilsynsmænd, Skovinspektører, som jeg har tilladt mig at kalde dem.

Nu kan Sagen jo drøftes i Udvalget; hvis Rigsdagen mener, at det kan være Samfundet nogenlunde ligegyldigt, om dette Tilsyn er mere eller mindre effektivt, saa er der ikke noget at gøre derved, saa maa man bøje sig derfor. Jeg har netop den Opfattelse, at Samfundet er i høj Grad interesseret i, at de nuværende Skovarealer opretholdes, og at man ikke paa noget Punkt gaar imod de Regler, som er opstillede med Hensyn til at plante Skov. Jeg tror, den foreslaaede Forandring er paa sin Plads. Men det er muligt, at man i det Udvalg, som herom bliver nedsat, kan finde et Kompromis, og jeg skal være meget villig til at forhandle derom, naar vi blot opnaar det, som er Hensigten med Lovforslaget: at vi faar et Tilsyn, som efter min Mening svarer til det, som i saa Henseende maa kræves.

Pinholt: Jeg skal først gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede 17de Medlem for Hovedstaden. Det ærede Medlem mente jo, at man ikke skulde være bang for at give Penge ud, naar man var sikker paa at faa flere Penge ind igen, og det er jo en almindelig økonomisk Regel, som jeg tror, at de fleste Medlemmer af dette Ting ikke vil modsætte sig. Men det er netop Ulykken ved denne Foranstaltning, at jeg — og jeg har Indtrykket af, at flere ærede Medlemmer er af samme Mening — ikke føler mig fuldt overbevist om, at det, der her er Tale om, virkelig er en økonomisk Foranstaltning, som vil føre med sig, at vi faar et Tilsyn med vore private Skove, som er den forøgede

Udgift værd. Nu mente det ærede 17de Medlem for Hovedstaden, at de Skovbrugskonsulenter, om hvilke Tinget forleden vedtog Lovbestemmelser, meget godt kunde have helt andre Interesser, Interesser, der var i Strid med dem, som Samfundet maatte have, idet de vilde se paa den private Skovejers Fordel og derfor vanrøgte Skovene. Jeg maa rigtignok sige, at hvis det ærede Medlem havde fremført den Tanke, da vi behandlede det nævnte Lovforslag, vilde der have været god Anledning til at overveje det Spørgsmaal. Thi det vilde dog være ret meningsløst, at Staten gav Tilskud til Konsulenter, om hvilke vi kunde vente, at de i væsentlig Grad vilde skade Samfundets Interesser. Men jeg har nu en anden Opfattelse, nemlig den, at disse Konsulenter netop vil bidrage til, at vi faar en god og forstandig Kulturbehandling af Skovene, og at den nævnte Foranstaltning vil lette Tilsynet, saa at Tilsynsmændene ikke behøver i samme Grad, som det tidligere har været nødvendigt, at undervise alle Skovejerne i, hvilke Fornyelsesmetoder de skal bruge. Det ærede Medlem fandt, at vore Skovridere havde for meget at bestille, og at vi hellere skulde gøre Distrikterne mindre end større. Jeg tror nu ikke, det er den rigtige Vej at gaa; jeg kunde meget snarere tænke mig, at vi skulde slippe vore Skovridere ud i Skovene i Stedet for at lade dem sidde det meste af Dagen paa Kontoret. Hvorfor skal en Skovrider egentlig sidde paa et Kontor? Det kan en Skriver jo gøre. Lad der sidde en Skriver paa Kontoret, men lad Skovrideren færdes i Skoven. lad ham føre sit Tilsyn der, saa har vi sikkert ikke for store Distrikter. Jeg tror tværtimod, at vi kunde have større Distrikter, navnlig naar vi tager dygtige Folk.

Efter min Mening lider for øvrigt hele vor Uddannelse af Forstmænd af en Grundskade, og det er den, at Forstmændene som Regel kommer paa Landbohøjskolen, altsaa paa Læreanstalten, inden de har faaet en praktisk Uddannelse. Det vilde sikkert være langt bedre, at man først lod de unge Mænd gaa i praktisk Virksomhed og derefter lod dem komme ind paa Landbohøjskolen og faa den teoretiske Undervisning, medens de nu har den praktiske og den teoretiske Uddannelse sammenblandet; saa vidt jeg ved, faar de nemlig nu en praktisk Uddannelse indenfor Undervisningstiden paa Landbohøjskolen. Jeg mener derfor, at vi ikke skal ind paa at gøre Distrikterne